

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

JO NESBO

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο πνιγμός

Ξύπνησε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Σκοτάδι πίσσα. Χασμουρήθηκε κι ανέπνευσε τον αέρα από τη μύτη. Ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια της. Ένωσε ένα δάκρυ να κυλά στο πρόσωπό της, να λιώνει το αλάτι από δάκρυα προηγούμενα. Στον λαιμό της όμως δεν κυλούσε πια σάλιο: το στόμα της ήταν ξερό, σκληρό. Τα μάγουλά της ήταν φουσκωμένα, από κάποιου είδους εσωτερική πίεση, από το ξένο σώμα που είχε μες στο στόμα της. Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Τι είχε μες στο στόμα της; Τι; Όταν ξύπνησε, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν ότι ήθελε να επιστρέψει στα σκοτεινά, ζεστά βάθη που την είχαν τυλίξει πρωύτερα. Η επήρεια της ένεσης δεν είχε περάσει ακόμη, αλλά εκείνη το 'ξερε: ήξερε πως την περίμενε ο πόνος, τον ένιωθε να πλησιάζει σιγά σιγά, με κάθε σφυγμό, με τη σπασμωδική ροή του αίματος στον εγκέφαλό της. Πού βρισκόταν αυτός ο άντρας; Να στεκόταν άραγε πίσω της; Κράτησε την ανάσα της κι αφουγκράστηκε. Δεν μπορούσε ν' ακούσει τίποτα, ένιωθε όμως μια παρουσία. Σαν την παρουσία μιας λεοπαρδαλής. Κάποιος της είχε πει κάποτε ότι οι λεοπαρδάλεις μπορούν να γλιστρήσουν αθόρυβα μες στο σκοτάδι και να βρεθούν ακριβώς πίσω από το θύμα τους. Να ρυθμίσουν την αναπνοή τους ώστε ν' ακολουθεί τον ρυθμό της ανάσας του θύματός τους. Ένωθε τη θερμότητα του κορμιού του, ήταν βέβαιη. Τι περίμενε λοιπόν; Εξέπνευσε άλλη μια φορά. Και νόμισε ότι ένιωσε μια ανάσα στον αυχένα της. Γύρισε απότομα και γρονθοκόπησε στα τυφλά, στο κενό. Κι ύστερα κουλουριάστηκε προσπαθώντας να γίνει μικρούλα, να κρυφτεί. Μάταια.

Πόση ώρα ήταν αναισθητη;

Η επήρεια του ναρκωτικού πέρασε. Η αίσθηση που ένιωθε κράτη-

σε μόνο ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Ήταν όμως υπεραρκετή για να της δώσει την πρώτη γεύση, την υπόσχεση. Την υπόσχεση του τι την περίμενε.

Το ξένο σώμα που είχε τοποθετηθεί στο τραπέζι εμπρός της είχε το μέγεθος μιας μπάλας του μπιλιάρδου κι ήταν κατασκευασμένο από στιλπνό μέταλλο. Ήταν γεμάτο μικρές τρύπες, φιγούρες και σύμβολα. Από μία τρύπα εξέιχε ένα κόκκινο καλώδιο που κατέληγε σε θηλιά, και της είχε φέρει αμέσως στον νου το χριστουγεννιάτικο δέντρο που θα στόλιζαν στο πατρικό της στις 23 του Δεκέμβρη, σε επτά μέρες από σήμερα. Τις γυαλιστερές μπάλες, τους καλικάντζαρους, τις καρδιές, τα κεριά και τις νορβηγικές σημαίες. Σε οχτώ μέρες θα τραγουδούσαν τα κάλαντα των Χριστουγέννων κι εκείνη θα χάζευε τα μάτια των ανιψιών της που θα σπιθοβολούσαν καθώς θα άνοιγαν τα δώρα τους. Όλα εκείνα τα πράγματα που θα 'πρεπε να είχε κάνει αλλιώς. Όλες τις μέρες που θα 'πρεπε να είχε ρουφήξει μέχρι το μεδούλι, να τις έχει ζήσει πιο αυθεντικά, να τις έχει γεμίσει με ευτυχία, ανάσες και αγάπη. Τα μέρη όπου είχε ταξιδέψει, τα μέρη που ήθελε ακόμη να επισκεφτεί. Τους άντρες που είχε γνωρίσει, τον άντρα που δεν είχε γνωρίσει ακόμη. Το έμβρυο που είχε ρίξει όταν ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών, τα παιδιά που δεν είχε ακόμη γεννήσει. Τις μέρες που είχε χαραμίσει για τις μέρες που νόμιζε ότι θα 'ρχονταν.

Κι ύστερα είχε πάψει να σκέφτεται οτιδήποτε εκτός από το μαχαίρι που κράδαινε εκείνος μπροστά της. Και τη μειλίχια φωνή που της είχε πει να τοποθετήσει την μπάλα στο στόμα της. Το είχε κάνει, φυσικά και το είχε κάνει. Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει κι εκείνη είχε ανοίξει το στόμα της όσο πιο πολύ μπορούσε και είχε σπρώξει μέσα την μπάλα, αφήνοντας να κρέμεται απέξω το κόκκινο καλώδιο. Το μέταλλο είχε γεύση πικρή και αλμυρή, σαν δάκρυα. Μετά εκείνος είχε τραβήξει το κεφάλι της προς τα πίσω και το ατσάλι τής είχε κάψει το δέρμα, καθώς

η λάμα του μαχαιριού ακούμπησε, επίπεδη, στον λαιμό της. Το ταβάνι και το δωμάτιο φωτίζονταν από έναν φακό τοποθετημένο σε μια γωνία και στηριγμένο στον τοίχο. Γυμνό, γκρίζο μπετόν. Εκτός από τη λάμπα, στο δωμάτιο υπήρχαν ένα άσπρο, πλαστικό πτυσσόμενο τραπέζι, δυο καρέκλες, δυο άδεια μπουκάλια μπίρας και δυο άνθρωποι. Αυτός κι εκείνη. Μια μυρωδιά από δερμάτινο γάντι έφτασε ως τα ρουθούνια της καθώς ένα δάχτυλο τράβηξε την κόκκινη θηλιά που κρεμόταν έξω από το στόμα της. Και την επόμενη στιγμή, ένιωσε το κεφάλι της να εκρήγνυται.

Η μπάλα είχε διασταλεί και είχε σφηνώσει στο στόμα της, πιέζοντάς το από μέσα προς τα έξω. Αλλά όσο κι αν άνοιγε εκείνη τα σαγόνια της, η πίεση παρέμενε αναλλοίωτη. Αυτός την παρατηρούσε προσηλωμένος, μ' ένα ύφος που φανέρωνε μεγάλη προσοχή, σαν οδοντίατρος που εξετάζει αν τα σιδεράκια που τοποθέτησε κάθονταν σωστά πάνω στα δόντια. Ένα μικρό χαμόγελο ικανοποίησης.

Χρησιμοποιώντας τη γλώσσα της, μπορούσε να νιώσει κυκλικά εξογκώματα γύρω από τις οπές της μπάλας· αυτά ήταν που πίεζαν τόσο έντονα τον ουρανίσκο της, τη μαλακή σάρκα της γλώσσας της, τα δόντια και τη σταφυλή της. Κάτι είχε προσπαθήσει να πει. Αυτός άκουσε με ιδιαίτερη υπομονή τα ακατάληπτα μουγκρητά της, κι όταν εκείνη σταμάτησε πια, παραδομένη, έγνεψε με το κεφάλι του με κατανόηση κι έβγαλε από κάπου μια σύριγγα. Η σταγόνα στην άκρη της βελόνας έλαμψε στο φως του φακού. Ένας ψίθυρος στο αυτί της: «Μην αγγίξεις το καλώδιο».

Κι ύστερα την είχε τρυπήσει στον λαιμό. Μέσα σε δευτερόλεπτα, εκείνη λιποθύμησε.

Μες στο βαθύ σκοτάδι, ο ήχος της τρομοκρατημένης της αναπνοής. Ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια της.

Κάτι έπρεπε να κάνει.

Τοποθέτησε τις παλάμες της στο κάθισμα της καρέκλας, που ήταν υγρό απ' τον ιδρώτα της, και σηκώθηκε όρθια. Κανείς δεν την σταμάτησε.

Προχώρησε με μικρά βηματάκια μέχρι που έπεσε σε τοίχο. Ψηλάφοντας, βρήκε μια λεία, ψυχρή επιφάνεια. Η μεταλλική πόρτα. Τράβηξε το μάνταλο. Δεν μετακινήθηκε. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Φυσικά κι ήταν κλειδωμένη. Τι είχε φανταστεί, δηλαδή; Κι αυτό που μόλις ακούστηκε τι ήταν, γέλιο; Ή μήπως ήταν όλα στο μυαλό της; Πού βρισκόταν αυτός; Γιατί έπαιζε μαζί της με τέτοιο τρόπο;

Κάνε κάτι. Σκέψου. Μα για να σκεφτεί έπρεπε πρώτα να απαλλαγεί από αυτή τη μεταλλική μπάλα, πριν αποτρελαθεί τελείως από τον πόνο. Έφερε τον αντίχειρα και τον δείκτη στις άκρες του στόματός της. Ψηλάφησε τα στρογγυλά εξογκώματα. Προσπάθησε να χώσει τα δάχτυλά της κάτω από ένα. Μάταια. Ξαφνικά την έπιασε ένας οξύς βήχας και κυριεύτηκε από πανικό όταν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Συνειδητοποίησε ότι τα εξογκώματα είχαν κάνει τη σάρκα γύρω από τον λάρυγγά της να πρηστεί κι ότι σύντομα κινδύνευε να πάθει ασφυξία. Κλότσησε τη μεταλλική πόρτα, προσπάθησε να ουρλιάξει, μα η μπάλα έπνιξε τις κραυγές της. Τα παράτησε ξανά. Ακούμπησε στον τοίχο. Αφουγκράστηκε. Τι ήταν αυτοί οι ήχοι; Το κουρασμένο του βάδισμα; Στριφογυρνούσε άραγε μες στο δωμάτιο, παίζοντας την τυφλόμυγα; Ή μήπως ήταν το αίμα που παλλόταν στα μηνίγγια της; Μάζεψε όσο κουράγιο μπορούσε και προσπάθησε να κλείσει το στόμα της, αγνοώντας τον πόνο. Τα εξογκώματα υποχώρησαν λίγο κι ύστερα ξεπήδησαν και πάλι με δύναμη, πιέζοντας το στόμα της ακόμα περισσότερο. Η μπάλα έμοιαζε τώρα να πάλλεται, λες κι είχε γίνει μια σιδερένια καρδιά, ένα μέρος του σώματός της.

Κάνε κάτι. Σκέψου.

Ελατήρια. Τα εξογκώματα ενεργοποιούνταν με ελατήρια.

Είχαν ξεπηδήσει από την μπάλα όταν εκείνος τράβηξε το καλώδιο.

«Μην αγγίξεις το καλώδιο» της είχε πει.

Γιατί όχι; Τι θα συνέβαινε;

Γλίστρησε στον τοίχο και κάθισε χάρω. Το τσιμεντένιο πάτωμα ήταν κρύο και υγρό. Ήθελε να ουρλιάξει, αλλά δεν μπορούσε. Ησυχία. Σιωπή.

Αχ, όλα όσα έπρεπε να είχε πει στους ανθρώπους που αγαπούσε, αντί για τις λέξεις που είχε χρησιμοποιήσει για να γεμίσει τη σιωπή ανάμεσα σ' εκείνη και σε ανθρώπους που της ήταν αδιάφοροι.

Δεν υπήρχε διέξοδος. Υπήρχε μόνο εκείνη κι ο απίστευτος αυτός πόνος, το κεφάλι της που πήγαινε να σπάσει.

«Μην αγγίζεις το καλώδιο».

Εάν το τραβούσε, ίσως τα εξογκώματα να χώνονταν πάλι μέσα στην μπάλα κι ο πόνος να σταματούσε.

Οι σκέψεις της γύριζαν στα ίδια και τα ίδια. Πόση ώρα βρισκόταν εδώ μέσα; Δύο ώρες; Οχτώ ώρες; Είκοσι λεπτά;

Κι αν το μόνο που χρειαζόταν ήταν να τραβήξει κανείς το καλώδιο; Γιατί δεν το είχε κάνει ήδη; Μόνο και μόνο επειδή την είχε προειδοποιήσει ένας, προφανώς, ψυχοπαθής; Ή μήπως ήταν κι αυτό μέρος του παιχνιδιού; Ένας τρόπος να την παραπλανήσει, ώστε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να δώσει τέλος στον ανώφελο αυτό πόνο; Κι αν σκοπός του παιχνιδιού ήταν να την κάνει ν' αψηφήσει την προειδοποίησή του και να τραβήξει το καλώδιο, προκαλώντας... προκαλώντας κάτι απόλυτα φρικιαστικό; Τι θα συνέβαινε; Τι στο καλό ήταν πια αυτή η μπάλα;

Ναι, παιχνίδι ήταν. Ένα κτηνώδες παιχνίδι. Κι έπρεπε να παίξει. Ο πόνος ήταν πια ανυπόφορος, ο λαιμός της πρηζόταν ολοένα, σύντομα θα πάθαινε ασφυξία.

Προσπάθησε πάλι να ουρλιάξει, αλλά η κραυγή της έγινε λυγμός κι εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια της ξανά και ξανά, χωρίς να βγαίνει πια ούτε ένα δάκρυ.

Τα δάχτυλά της βρήκαν το καλώδιο που κρεμόταν απ' το στόμα της. Το τράβηξε διστακτικά μέχρι που τεντώθηκε.

Υπήρχαν τόσα πράγματα που δεν είχε κάνει και τώρα μετάνιωνε γι' αυτό. Φυσιολογικό ήταν. Μα αν μια ζωή αυταπάρνησης σήμαινε πως θα μπορούσε τώρα να βρίσκεται οπουδήποτε αλλού εκτός από εδώ, τότε θα την είχε διαλέξει μονομιάς. Ήθελε να ζήσει. Αυτό μόνο. Ό,τι ζωή και να 'ταν. Τόσο απλά.

Τράβηξε το καλώδιο.

Οι βελόνες πετάχτηκαν μέσα από τα κυκλικά εξογκώματα. Είχαν μήκος επτά εκατοστά. Τέσσερις διαπέρασαν τα δυο της μάγουλα, τρεις τα ρουθούνια της, δύο τα ιγμόρειά της και δύο βγήκαν από το πιγούνι της. Δύο τρύπησαν τον λάρυγγά της, μία το δεξί και μία το αριστερό της μάτι. Κάποιες εισχώρησαν στο πίσω μέρος του ουρανίσκου της κι έφτασαν στον εγκέφαλό της. Μα καμιά τους δεν έγινε η άμεση αιτία του θανάτου της. Η ακινητοποιημένη μεταλλική σφαίρα έκανε αδύνατη οποιαδήποτε προσπάθεια να φτύσει το αίμα που κυλούσε από τις πληγές μες στο στόμα της. Κι έτσι το αίμα γέμισε το στόμα της κι άρχισε να ρέει στον λάρυγγα και στα πνευμόνια της μπλοκάροντας την οξυγόνωση του κυκλοφορικού, πράγμα που οδήγησε σε ανακοπή και σ' αυτό που ο ιατροδικαστής ο οποίος συνέταξε αργότερα την αναφορά θα αποκαλούσε εγκεφαλική υποξία, δηλαδή απουσία οξυγόνου απ' τον εγκέφαλό της. Με άλλα λόγια, η Μπόργκνι Στεμ-Μίρε πνίγηκε.

Το διαφωτιστικό σκοτάδι

18 Δεκεμβρίου

Οι μέρες είναι σύντομες. Έξω έχει ακόμη φως, αλλά εδώ, στο δωμάτιο του μοντάζ, βασιλεύει το αιώνιο σκοτάδι. Στο φως της λάμπας μου, οι άνθρωποι στις επιτοίχιες φωτογραφίες μοιάζουν εκνευριστικά χαρούμενοι, εκνευριστικά ανυποψίαστοι. Γεμάτοι προσδοκίες, σίγουροι πως έχουν όλη τη ζωή μπροστά τους, επίπεδη κι ατάραχη σαν γαλήνιος, απέραντος ωκεανός στο πέρασμα του χρόνου. Μάζεψα άρθρα από τις εφημερίδες, έκοψα όλες τις δακρύβρεχτες ιστορίες για τη σοκαρισμένη οικογένεια και πέταξα όλες τις αιμοσταγείς λεπτομέρειες γύρω από την εύρεση του πτώματος. Κράτησα μόνο την αναπόφευκτη φωτογραφία που κάποιος συγγενής ή φίλος έδωσε σ' έναν επίμονο δημοσιογράφο, μια εικόνα της έτσι όπως ήταν στην ακμή της, όταν χαμογελούσε λες κι ήταν αθάνατη.

Η αστυνομία δεν ξέρει και πολλά. Όχι ακόμη. Σύντομα όμως θα ανακαλύψουν κι άλλα για να κάνουν τη δουλειά τους.

Τι να είναι αυτό –ό,τι κι αν είναι–, πού να βρίσκεται αυτό που κάνει έναν άνθρωπο δολοφόνο; Είναι άραγε κάτι έμφυτο, στα γονίδιά μας, μια κληρονομική δυνατότητα που κάποιοι έχουν μα κάποιοι άλλοι όχι; Ή μήπως γεννιέται από κάποια ανάγκη κι αναπτύσσεται σε σύγκρουση με τον κόσμο, σαν μια στρατηγική επιβίωσης, μια ασθένεια που σώζει, μια λογική παραφροσύνη; Γιατί όπως η ασθένεια είναι ένας πυρετώδης βομβαρδισμός του οργανισμού, έτσι κι η παραφροσύνη είναι ένα ζωτικής σημασίας καταφύγιο όπου πάντα μπορεί κανείς να επιστρέφει για να περιχαρακωθεί.

Η γνώμη μου είναι ότι το να σκοτώνεις αποτελεί θεμελιώδη ικανότητα κάθε υγιούς ανθρώπου. Η ύπαρξή μας είναι μια μάχη για οφέλη, κι όποιος

αδυνατεί να σκοτώσει τον πλησίον του δεν έχει το δικαίωμα στη ζωή. Εξάλλου, σκοτώνοντας κάποιον απλώς επιταχύνεις το αναπόφευκτο. Ο θάνατος δεν επιτρέπει εξαιρέσεις κι αυτό είναι καλό, γιατί η ζωή είναι πό-νος και βάσανα. Με αυτή την έννοια, κάθε φόνος είναι μια πράξη ελεημο-σύνης. Απλώς δεν σου φαίνεται έτσι όταν ο ήλιος ζεσταίνει το δέρμα σου και το νερό σου δροσίζει τα χείλη και νιώθεις αυτό το ηλίθιο πάθος για ζωή με κάθε χτύπο της καρδιάς σου κι είσαι έτοιμος να δώσεις ό,τι έχεις και δεν έχεις για λίγα παραπάνω ψίχουλα χρόνου: την αξιοπρέπεια, το κύρος, τις αρχές σου. Τότε είναι, όμως, που πρέπει να ψάξεις βαθιά μέσα σου και να ξεχάσεις αυτό το εκτυφλωτικό φως που σε μπερδεύει. Να μπεις μέσα στο κρύο, διαφωτιστικό σκοτάδι. Να βρεις τον σκληρό πυρήνα. Την αλήθεια. Αυτό ακριβώς έπρεπε να βρω κι εγώ. Κι αυτό ακριβώς βρήκα. Αυτό που κάνει έναν άνθρωπο δολοφόνο.

Κι όσο για τη ζωή μου... Αν πιστεύω κι εγώ σε αυτό τον γαλήνιο, ατάρα-χο ωκεανό του χρόνου; Καθόλου. Σε λίγο καιρό θα βρίσκομαι κι εγώ στον σκουπιδότοπο του θανάτου, μαζί με όλους τους υπόλοιπους παίκτες του μικρού αυτού δράματος. Αλλά σε οποιοδήποτε στάδιο αποσύνθεσης κι αν φτάσει το σώμα μου, ακόμα κι αν μείνει μόνο ο σκελετός, θα υπάρχει στα χείλη μου ένα χαμόγελο. Γι' αυτό ζω πια: για το δικαίωμά μου να υπάρχω και την ευκαιρία να εξαγνιστώ, να εξιλεωθώ για κάθε ατιμία.

Μα αυτή εδώ είναι μόνο η αρχή. Τώρα θα σβήσω το φως της λάμπας και θα βγω ξανά στο φως της μέρας. Το λίγο φως που έχει απομείνει.

Χονγκ Κονγκ

Η βροχή δεν σταμάτησε με την πρώτη. Ούτε με τη δεύτερη. Ουσιαστικά, δεν σταμάτησε καθόλου. Για εβδομάδες ολόκληρες ο καιρός ήταν υγρός και ήπιος. Το χώμα ήταν μονίμως νοτισμένο· ολόκληροι αυτοκινητόδρομοι ευρωπαϊκών προδιαγραφών κατέρρεαν, τα μεταναστευτικά πτηνά δεν μετανάστευαν κι υπήρχαν αναφορές για έντομα που πρώτη φορά εμφανίζονταν σε τόσο βόρεια κλίματα. Το ημερολόγιο έλεγε ότι είχε μπει ο χειμώνας, αλλά τα πάρκα του Όσλο όχι μόνο δεν ήταν χιονισμένα, δεν ήταν καν καφετιά. Ήταν καταπράσινα κι ελκυστικά όπως το τεχνητό γρασίδι στο Σον, όπου απελπισμένοι φαν της σκληρής γυμναστικής έκαναν τζόγκινγκ φορώντας τα αλά Μπιγιρν Ντάλι κολάν τους και περιμένοντας μάταια να πέσει χιόνι γύρω από τη λίμνη Σόνσβαν. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς η ομίχλη ήταν τόσο πυκνή που, ακόμα κι αν ο ήχος από τα βεγγαλικά που έσκαγαν στο κέντρο του Όσλο έφτανε μέχρι το προάστιο του Άσκερ, σου ήταν αδύνατον να δεις οτιδήποτε, κι ας τα άναβες στον ίδιο σου τον κήπο. Παρ' όλα αυτά, εκείνο το βράδυ οι Νορβηγοί ξόδεψαν σε βεγγαλικά περίπου εξακόσιες κορόνες ανά νοικοκυριό. Σύμφωνα με την ίδια έρευνα καταναλωτών, ο αριθμός των Νορβηγών που πραγματοποίησαν το όνειρό τους για λευκά Χριστούγεννα σε κάποια λευκή παραλία της Ταϊλάνδης είχε διπλασιαστεί μέσα στα τελευταία τρία χρόνια. Ωστόσο, και για να μείνουμε στη νοτιοανατολική Ασία, ο καιρός φαινόταν να έχει τρελαθεί παγκοσμίως: δυσοίωνα σημάδια που συνήθως παρατηρεί κανείς στα καιρικά διαγράμματα μόνο την εποχή των τυφώνων βρισκόνταν τώρα παραταγμένα σε όλη τη θάλασσα της Κίνας. Στο Χονγκ Κονγκ, όπου ο Φεβρουάριος υποτίθεται ότι είναι ένας από

τους ξηρότερους μήνες του χρόνου, η βροχή έπεφτε με το τουλούμι κι η κακή ορατότητα σήμαινε ότι η πτήση της Cathay Pacific αρ. 731 από Λονδίνο έπρεπε να κάνει ακόμα έναν κύκλο πριν καταφέρει να προσγειωθεί στο αεροδρόμιο Τσεκ Λαπ Κοκ.

«Να είστε ευχαριστημένη που δεν χρειάζεται να προσγειωθείτε στο παλιό αεροδρόμιο» είπε ο επιβάτης με τα κινέζικα χαρακτηριστικά που καθόταν δίπλα στην Κάγια Σούλνες. Η κοπέλα έσφιγγε με τέτοια δύναμη τα μπράτσα του καθίσματός της, που οι αρθρώσεις της είχαν ασπρίσει. «Βρισκόταν στο κέντρο της πόλης. Θα είχαμε πέσει πάνω σε κανέναν ουρανοξύστη».

Ήταν οι πρώτες λέξεις που ξεστόμιζε ο άντρας από τη στιγμή που απογειώθηκαν, δώδεκα ώρες πρωύτερα. Η Κάγια άδραξε την ευκαιρία για να στρέψει την προσοχή της μακριά από το γεγονός ότι είχαν πέσει σε αναταράξεις.

«Σας ευχαριστώ, αυτό ήταν πολύ καθησυχαστικό. Μήπως είστε Άγγλος;»

Ο άντρας τραβήχτηκε ενστικτωδώς προς τα πίσω, λες και κάποιος τον είχε χαστουκίσει. Η Κάγια συνειδητοποίησε ότι, υποθέτοντας πως ανήκε στους πρώην αποικιοκράτες, τον είχε προσβάλει ανεπίτρεπτα. «Ε... Κινέζος μήπως;»

Κούνησε το κεφάλι του έντονα: «Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ. Κι εσείς, δεσποινίς;».

Για μια στιγμή η Κάγια Σούλνες αναρωτήθηκε αν έπρεπε να απαντήσει «Νορβηγίδα από το Χόκσουν», αλλά περιορίστηκε σ' ένα απλό «Νορβηγίδα», το οποίο ο Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ σκέφτηκε λίγο πριν καταλήξει μ' ένα θριαμβευτικό «Αχά!» να το αλλάξει ταχύτατα σε «Σκανδιναβή» ρωτώντας την κατόπιν με τι σκοπό επισκεπτόταν το Χονγκ Κονγκ.

«Ψάχνω να βρω έναν άντρα» απάντησε εκείνη, κοιτώντας επίμονα τα γκριζογάλαζα σύννεφα με την ελπίδα ότι σύντομα θα πατούσαν σε στέρεο έδαφος.

«Αχά!» απάντησε πάλι ο Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ. «Είστε πολύ όμορφη, δεσποινίς. Μην πιστεύετε αυτά που λένε για τους Κινέζους, ότι παντρεύονται δηλαδή μόνο Κινέζες».

Η Κάγια χαμογέλασε κουρασμένα. «Οι Κινέζοι από το Χονγκ Κονγκ, εννοείτε;»

«Ειδικά οι Κινέζοι από το Χονγκ Κονγκ» έγνεψε εκείνος με ενθουσιασμό, σηκώνοντας ψηλά το χέρι του και δείχνοντας πως δεν φορούσε βέρα. «Κάνω εμπόριο μικροτσιπ. Η οικογένειά μου έχει εργοστάσια στην Κίνα και στη Νότια Κορέα. Τι έχετε κανονίσει για απόψε;»

«Να κοιμηθώ, ελπίζω» είπε η Κάγια μ' ένα χασμουρητό.

«Κι αύριο το βράδυ;»

«Μέχρι αύριο το βράδυ ελπίζω να τον έχω βρει και να επιστρέφω σπίτι».

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Τόσο πολύ βιάζεστε, δεσποινίς;»

Η Κάγια αρνήθηκε την προσφορά του άντρα να την πετάξει κάπου με το αυτοκίνητό του και πήρε το διώροφο λεωφορείο για το κέντρο. Μία ώρα αργότερα στεκόταν ολομόναχη στον διάδρομο του ξενοδοχείου Εμπάιαρ Καουλούν, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Είχε βάλει την ηλεκτρονική κάρτα στην πόρτα του δωματίου της και το μόνο που της έμενε τώρα ήταν να την ανοίξει. Ανάγκασε το χέρι της να πιέσει το πόμολο προς τα κάτω. Κι ύστερα άνοιξε την πόρτα απότομα και κοίταξε μες στο δωμάτιο.

Κανείς.

Αναμενόμενο.

Μπήκε μέσα, έσυρε τη βαλίτσα της δίπλα στο κρεβάτι, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω, πρώτα τα σμήνη των ανθρώπων, δεκαεφτά ορόφους παρακάτω, κι ύστερα τους ουρανοξύστες, που δεν είχαν τη χάρη και, οπωσδήποτε, το μεγαλείο που χαρακτήριζε τους ουρανοξύστες του Μανχάταν, της Κουάλα Λουμπούρ και του Τόκιο. Τα κτίρια γύ-

ρω της υψώνονταν σαν μυρμηγκοφωλιές τερμιτών, τρομακτικά κι εντυπωσιακά την ίδια στιγμή, σαν αλλόκοτη μαρτυρία για το πώς προσαρμόζεται η ανθρωπότητα όταν εφτά εκατομμύρια άνθρωποι πρέπει να βρουν στέγη σε κάτι λιγότερο από εκατό τετραγωνικά χιλιόμετρα. Η Κάγια ένωσε την εξάντληση να την καταβάλλει, έβγαλε τα παπούτσια της και έπεσε στο κρεβάτι. Παρόλο που το δωμάτιο ήταν δίκλινο και το ξενοδοχείο τεσσάρων αστέρων, το ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά του πλάτους του κρεβατιού έπιανε ολόκληρο το δωμάτιο. Συνειδητοποίησε ότι, ανάμεσα σε όλες αυτές τις μυρμηγκοφωλιές, εκείνη έπρεπε να βρει έναν άνθρωπο που όλα έδειχναν πως δεν είχε καμιά όρεξη να βρεθεί.

Για μια στιγμή ζύγισε τις επιλογές της: να κλείσει τα μάτια της ή να αναλάβει δράση; Μετά σοβάρεψε, σηκώθηκε, γδύθηκε και μπήκε στο ντους. Όταν τελείωσε στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και επιβεβαίωσε δίχως ίχνος αυτοϊκανοποίησης αυτό που είχε πει ο Κινέζος από το Χονγκ Κονγκ: ναι, ήταν όντως όμορφη. Δεν επρόκειτο περί απλής γνώμης· ήταν ένα αντικειμενικό γεγονός, όσο αντικειμενική μπορεί να είναι η ομορφιά. Τα ψηλά ζυγωματικά, τα έντονα, κατάμαυρα, καλοσχηματισμένα φρύδια της πάνω από τα σχεδόν παιδικά, ορθάνοιχτά της μάτια. Οι πράσινές τους ίριδες που λαμπύριζαν από την ένταση μιας ώριμης, νεαρής γυναίκας. Τα καστανά της μαλλιά στο χρώμα του μελιού, τα γεμάτα χείλη που έμοιαζαν να φιλάει το ένα το άλλο γύρω απ' το σχετικά μεγάλο στόμα της. Ο λεπτός, μακρύς της λαιμός, το εξίσου λυγρό κορμί της· τα δυο μικρά στήθη, δυο μικρά λοφάκια, δυο κύματα σε μια θάλασσα άσφογου, αν και λευκού σαν χιόνι, δέρματος. Οι απαλές καμπύλες των γοφών της. Τα μακριά της πόδια, που είχαν κάνει δυο πρακτορεία μοντέλων από το Όσλο να ταξιδέψουν μέχρι το σχολείο της στο Χόκσουν μόνο και μόνο για να εισπράξουν την άρνησή της μ' ένα κούνημα του κεφαλιού σαν να της έλεγαν πως θα το μετανιώσει. Αυτό που την είχε ευχαριστήσει περισσότερο απ' όλα ήταν όταν κάποιος της είπε φεύγοντας: «Εντάξει, μα να θυμάσαι, αγάπη μου: δεν εί-

σαι και η τέλεια καλλονή. Τα δόντια σου είναι μικρά και μυτερά. Μη χαμογελάς και πολύ».

Έκτοτε, χαμογελούσε ακόμα πιο ανέμελα.

Η Κάγια φόρεσε ένα χακί παντελόνι κι ένα λεπτό αδιάβροχο τζάκετ και γλίστρησε ανάλαφρα και αθόρυβα μέχρι τη ρεσεψιόν.

«Η Έπαυλη Τσάνγκινγκ;» ρώτησε ο ρεσεψιονίστας, αδυνατώντας να μη σηκώσει το ένα του φρύδι. Έδειξε προς μια κατεύθυνση: «Ανεβείτε την Κίμπερλι Ρόουντ, μετά τη Νέιθαν Ρόουντ και στρίψτε αριστερά».

Τα ξενοδοχεία και τα πανδοχεία στις χώρες που είναι μέλη της Ιντερπόλ υποχρεούνται από τον νόμο να καταγράφουν στα μητρώα τους τους ξένους πελάτες τους. Όταν όμως η Κάγια είχε επικοινωνήσει με τη γραμματέα του νορβηγού πρέσβη για να μάθει πού βρισκόταν ο άντρας τον οποίο έψαχνε, η γραμματέας τής είχε εξηγήσει ότι η έπαυλη Τσάνγκινγκ δεν ήταν ούτε ξενοδοχείο ούτε «έπαυλη» – κάποια μεγάλη κι ακριβή κατοικία. Ήταν ένα συνονθύλευμα από εμπορικά καταστήματα, ταχυφαγεία, εστιατόρια κι ίσως εκατό πιστοποιημένα και μη ξενοδοχεία, από δύο μέχρι είκοσι δωματίων, στοιβαγμένα μέσα σε τέσσερα οικοδομικά τετράγωνα. Τα δωμάτια προς ενοικίαση ήταν από μικρά, απλά, καθαρά και συμπαθητικά δωματιάκια μέχρι ποντικότρυπες και κελιά ενός αστέρος. Και πάνω απ' όλα: στην Έπαυλη Τσάνγκινγκ, ένας άνθρωπος με μέτριες απαιτήσεις από τη ζωή μπορούσε να κοιμηθεί, να φάει, να ζήσει, να εργαστεί και να αναπαραχθεί δίχως ν' αφήσει στιγμή τη μυρμηγκοφωλιά.

Η Κάγια βρήκε την είσοδο του Τσάνγκινγκ από τη μεριά της Νέιθαν Ρόουντ, έναν πολυσύχναστο δρόμο γεμάτο επώνυμα προϊόντα, λαμπερές προσόψεις καταστημάτων και μεγάλες βιτρίνες. Προχώρησε στο εσωτερικό. Μυρωδιές από τις κουζίνες των ταχυφαγείων. Ήχοι από τσαγκάρηδες. Ραδιοφωνικές εκπομπές που μετέδιδαν ισλαμικές προσευχές, και κουρασμένα βλέμματα σε καταστήματα μεταχειρισμένων ρούχων. Έσκασε ένα γρήγορο χαμόγελο σ' έναν σαστισμένο του-

ρίστα με σακίδιο στην πλάτη, με έναν οδηγό Lonely Planet στο χέρι και με κατάλευκα πόδια που έτρεμαν κάτω από μια υπεραισιόδοξη βερμούδα παραλλαγής.

Ένας ένστολος φρουρός κοίταξε το σημείωμα που του έδωσε κι έδειξε προς τον διάδρομο. «Τρίτος ανελκυστήρας» είπε.

Η ουρά για τον ανελκυστήρα ήταν τόσο μεγάλη που η Κάγια έπρεπε να περιμένει την τρίτη φορά που άνοιξαν οι πόρτες για να έρθει η σειρά της και να σαρδελοποιηθεί μέσα στην ετοιμόρροπη κασέλα που τρανταζόταν και την έκανε να σκέφτεται τους τσιγγάνους, που θάβουν τους νεκρούς τους όρθιους.

Το χόστελ ανήκε σ' έναν μουσουλμάνο που φορούσε τουρμπάνι και ο οποίος αμέσως, και γεμάτος ενθουσιασμό, της έδειξε για δωμάτιο ένα κιβώτιο, όπου είχαν εκ θαύματος χωρέσει μια επιτοίχια τηλεόραση στο ύψος του κρεβατιού κι ένα κλιματιστικό που γουργούριζε πάνω απ' το κεφάλारी. Ο ενθουσιασμός του ιδιοκτήτη μαράθηκε όταν η Κάγια διέκοψε τον οίστρο του για να του δείξει τη φωτογραφία ενός άντρα, με το όνομά του γραμμένο όπως στο διαβατήριό του, και να τον ρωτήσει αν γνώριζε πού βρισκόταν.

Βλέποντας την αντίδρασή του, έσπευσε να τον πληροφορήσει ότι ήταν η σύζυγός του. Η γραμματέας της πρεσβείας τής είχε εξηγήσει ότι η επίδειξη της αστυνομικής της ταυτότητας στο Τσάνγκκινγκ ήταν τουλάχιστον «αντιπαραγωγική». Πρόσθεσε μάλιστα ότι εκείνη και ο άντρας της φωτογραφίας είχαν πέντε παιδιά. Η συμπεριφορά του ιδιοκτήτη άλλαξε άρδην. Μια νεαρή, αλλόθρησκη γυναίκα που είχε προλάβει να φέρει στον κόσμο τόσο πολλά παιδιά άξιζε τον σεβασμό του. Ξεφύσηξε βαριά, κούνησε το κεφάλι του κι είπε με θλιμμένα, στακάτα αγγλικά: «Θλιβερό, θλιβερό, κυρία. Ήρθαν και πήραν διαβατήριό του».

«Ποιος;»

«Ποιος; Η Τριάδα, κυρία. Πάντα η Τριάδα είναι!».

«Η Τριάδα;»

Παρόλο που η Κάγια είχε ακουστά την οργάνωση, παρέμενε πεπεισμένη πως η κινέζικη μαφία ανήκε πρωτίστως στον κόσμο των κινούμενων σχεδίων και των ταινιών καράτε.

«Κάθισε, κυρία». Της βρήκε στα γρήγορα μια καρέκλα κι η Κάγια σωριάστηκε πάνω της. «Τον έψαχναν. Είχε βγει έξω κι έτσι πήραν το διαβατήριό του».

«Το διαβατήριό του; Γιατί;»

Ο άντρας δίστασε.

«Σας παρακαλώ. Πρέπει να μάθω».

«Φοβάμαι πως ο σύζυγος στοιχημάτιζε στα άλογα».

«Στα άλογα;»

«Στο Χάπι Βάλεϊ. Ιππόδρομο. Αίσχος».

«Χρωστάει χρήματα; Στην Τριάδα;»

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά κουνώντας το κεφάλι του αρκετές φορές, για να της δείξει ότι λυπόταν πολύ γι' αυτό το γεγονός.

«Και πήραν το διαβατήριό του;»

«Πρέπει να ξεπληρώσει το χρέος του εάν θέλει να φύγει από το Χονγκ Κονγκ».

«Μόνο από τη νορβηγική πρεσβεία μπορεί να πάρει καινούργιο διαβατήριο».

Το τουρμπάνι σείστηκε συθέμελα. «Α, μπορείς να βρεις ψεύτικο διαβατήριο εδώ στο Τσάνγκινγκ για ογδόντα δολάρια Αμερικής. Δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα, κυρία, είναι ότι το Χονγκ Κονγκ είναι νησί. Πώς ήρθες εδώ;»

«Με το αεροπλάνο».

«Και πώς θα φύγεις;»

«Με το αεροπλάνο».

«Ένα και μοναδικό αεροδρόμιο. Εισιτήρια. Όλα τα ονόματα στον υπολογιστή. Πολλά σημεία ελέγχου. Πολλοί στο αεροδρόμιο πληρώνονται από την Τριάδα για να αναγνωρίζουν πρόσωπα. Καταλαβαίνεις;»

ΕΣΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙΣ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΦΟΝΟΙ

Όσλο. Βαθύς χειμώνας. Ένας δολοφόνος περιδιαβαίνει τους δρόμους της πόλης. Δυο γυναίκες ανακαλύπτονται πνιγμένες με το ίδιο τους το αίμα. Το τρίτο θύμα το βρίσκουν κρεμασμένο από τον βατήρα μιας πισίνας.

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΦΑΡΣΑ

Οι τόποι του εγκλήματος δεν προσφέρουν κανένα στοιχείο στην έρευνα. Τα ΜΜΕ τρελαίνονται. Η αστυνομική έρευνα έχει βαλτώσει. Ο μόνος που θα μπορούσε να βοηθήσει είναι ο Χάρι Χόλε ο οποίος όμως είναι χαμένος κάπου στην Απω Ανατολή προσπαθώντας να σβήσει από τη μνήμη τις πληγές του...

ΓΙΑΤΙ ΕΧΩ ΗΔΗ ΟΡΙΣΕΙ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΘΥΜΑ

Όταν ο ιδιόρρυθμος επιθεωρητής αναγκάζεται να επιστρέψει, καθώς μαθαίνει ότι ο πατέρας του είναι στα τελευταία του, ο δολοφόνος ξαναχτυπά. Τα αντανάκλαστικά του Χάρι ενεργοποιούνται...

28 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

THE DANISH ACADEMY OF CRIME WRITERS' AWARD 2009

Ο κύριος Nesbo διαθέτει μοναδική δεξιοτεχνία στον γραπτό λόγο. Εξαιρετικές περιγραφές, γλώσσα ρέουσα και ακριβής, αξιοθαύμαστη αίσθηση ρυθμού. Ένα μεγάλο συγγραφικό ταλέντο. Η Λεοπάρδαλη είναι τρομερά φιλόδοξο εγχείρημα, ένα ασυνήθιστο, εκκεντρικό, εξαιρετικό μυθιστόρημα.

New York Journal of Books

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-0343-8

9 786180 303438

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80343